

NEVZUHUR

Edebiyat - Kültür - Sanat

Sayı : 9
MAYIS 2009

BİZİM İSTANBUL

NEVZUHUR

Edebiyat - Kültür - Sanat

Sayı : 9

MAYIS - 2009

SAHİBİ :
MUSTAFA AKBABA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ :
ALİ DEMİREL

YAYIN KURULU :
BEKİR KARA
HASAN TLKAY
MİD HARUN

ADRES :
Atatürk Cd. 1306 Sk.
Akbaba Apt. No.: 1/2 ANTALYA

TLF.: 0 (242) 241 80 62 - 63

BELGEGEÇER : 0 (242) 241 41 74

e-posta: alidemirel47@hotmail.com

ISSN : 1308 - 1403

BASIM YERİ :
TUNAHAN OFSET MATBAACILIK
Tel : 0 (242) 248 90 88
e-mail: tunahanofset@hotmail.com
Sinan Mh. Atatürk Cd.1254 Sk.
Rifat Türkcan Psj. No.:14 / 7 ANTALYA

YAYIN TÜRÜ:
Yerel - Süreli
İki ayda bir yayımlanır.

NEVZUHUR'da yayınlanan yazılar
kaynak gösterilerek iktibas edilebilir.

NEVZUHUR'da yayınlanan eserlere
telif hakkı ödenmez.

NEVZUHUR
Bir kültür hizmeti olup, para ile satılmaz.

NEVZUHUR'da
Yayınlanan bütün yazıların sorumluluğu
yazarına aittir. Gönderilen yazıların
yayınlanması, Yayın Kurulu'nun
kararına bağlıdır. Yazılar yayınlanmasa da
geri iade edilmez.

NEVZUHUR

BU SAYIDA

MİSYONERLİK FAALİYETLERİ
VE HİRİSTİYANLIK

ALİ DEMİREL

NEREDESİN DOLUNAY

BOLAT ÜNSAL

AVNİ
MUSTAFA AKBABA

BEN ÇOCUK OLMADIM
AŞIK KAZANOğLU

OFROZ LÜFER'İN
SELAMINI TAŞIRDI
ANDAÇ

BEN DENİZİM
ANDAÇ

AŞK İNSANA BİR LÜTUF
Aİİ GÖZÜTOK

GALİBA ÖLÜYORUM
YASİN KAYA

HÜZNÜME YAğAN KAR
ÜMİT HARUN

FELEK SENİN ELİNDEN
YASİN KAYA

GİDERSEN EğER
YASİN KAYA

OKUYUCU İLE SOHBET

Kültür, sanat ve edebiyata gönül vermiş olan sevgili okuyucularımız.

Yine size geldik! Sizlere ulaşabilmenin mutluluğu içindeyiz. Bu arada sizlerin de bize ulaşmasını önemsiyoruz. Bize yazdıklarınız ve yazacaklarınızla, bütün okuyucularımıza sizi de ulaştırırız. Sizlerin kaleminden çıkacak olan bilgi ve emek ürünleriniz bizde yayınlandıkça, kütüphanelerde ve de pek çok arşivde izleriniz sonsuza kadar kalacaktır. Kişinin eseri onun özel damgasıdır, mührüdür. *Nevzuhur* sizlere ışıırken, sizin yollayacağınız eserlerin ışığından da bütün okuyucular aydınlansın. Eserlerinizi bize yollamaya devam edin. Ancaak! Bir kısım dostlarımız, bize yolladıklarının bazılarının yayınlanmaması durumunda; lütfen bizi suçlamasınlar. Bizi suçlayışı bir parmakla gösterirlerse, diğer üç parmak kendilerini gösterir! *Nevzuhur*'da yayınlanacak eserler; özgün olmalı, kişice ideolojiler içermemeli, buna dini konular da dahil. İdeolojik ve sivri olan kişice düşünceleri içeren düz yazı (nesir) ve şiirleriniz (manzum) *Nevzuhur*'da yer bulamaz. Ulus kültürümüze ve milli inançlarımıza uygun, genel kabul görmüş fikirler doğrultusunda yazdığımız her eser bizim için, emeğin doğru kullanıldığı bir üründür... Böyle bir uyarıyı özellikle yazmamızın sebebi: Bazı okuyucularımızın, *Nevzuhur*'un genel yayın kuralları dışında, kişice fikir ve görüşler içeren yazı ve şiirler yollamaları ve de bunların yayınlanmasında ısrarcı olmalarındandır. Söz konusu okuyucularımızın daha uygun yazı ve şiirlerini bekliyoruz.

Eh! Artık, bu sayımızda neler var bir göz atalım: Son yıllarda bütün dünyada özellikle de ülkemizde faaliyet gösteren, gençlerimizi Hristiyanlaştırma çalışmalarının yaygın şekilde yapıldığı herkesin malumu. Bu konu ile ilgili olarak ALİ DEMİREL'in kaleme aldığı *MİSYONERLİK FAALİYETLERİ VE HİRİSTİYANLIK* başlıklı yazı umarım aydınlatıcı olur, özellikle gençlerimiz için. Bir diğer nesir yazı; MUSTAFA AKBABA'nın özgün bir şekilde ele aldığı *AVNİ* ile ilgili. Avni kim mi? Aslında çok iyi bildiğiniz biri! O, bilgili ve yetenekli bir devlet adamı, büyük bir komutan. O, İstanbul'u alan öğülmüş kişi.... ANDAÇ yazmasa, eksiklik olurdu. O da yazdı. Hemen herkes balığı bilir değil mi? Eh bir de ANDAÇ'ın gözü ve yüreği ile bakalım! Yazının başlığı *ORFOZ LÜFER'İN SELAMINI TAŞIRDI...* Bu sayıdaki son nesir eser YASİN KAYA'ya ait; *GALİBA ÖLÜYÖRÜM*. Yasin Kaya'nın yazdıklarını okuyanlar, yazılanları hep ruhlarının derinliklerinde hissederler. Sizce de öyle değil mi?.. Bu sayımız şiir yönünden de bereketli: BOLAT ÜNSAL'dan *NEREDESİN DOLUNAY*, ÜMİD HARUN'dan *HÜZNÜME YAĞAN KAR*, AŞIK KAZANOĞLU'ndan *BEN ÇOCUK OLMADIM*, ALİ GÖZÜTOK'dan *AŞK İNSANA BİR LÜTUF*, ANDAÇ'tan *BEN DENİZİM*, YASİN KAYA'dan *GİDERSEN EĞER* ve AŞIK SAĞLAM'dan *FELEK SENİN ELİNDEN...*

Temmuz sayımızda buluşana dek hoşça kalın, sağlıklı ve mutlu kalın.

NEVZUHUR

MİSYONERLİK FAALİYETLERİ VE HİRİSTİYANLIK

ALİ DEMİREL

Bilindiği gibi son on yıl içinde Hristiyan dünyasının misyonerlik (Hristiyan olmayan insanları ve ulusları Hristiyanlaştırma çalışmaları) faaliyetleri bariz bir şekilde arttı. Özellikle Türk Dünyası, Sovyetlerin dağılması sonucu meydana boş bulan misyonerler ve onları yönetenler hemen fırsat değerlendirme çabası içine girdiler. Büyük maddi destekler sayesinde, Müslümanlığa karşı haksız ve de ahlaksız bir rekabet sürdürülmektedir. Hristiyanlığı yayma çabaları, bırakın dini kuralları, hiçbir ahlaki kurallara da uyulmadan yapılmaktadır. Ek olarak halkımızın, özellikle yeni yetişen nesillerin dini bilgilerinin zayıf veya hiç olmaması; bildiğini sananların ise kafalarının hurafe ve safsatalarla dolu olması, misyonerlerin ekmeğine yağ sürmektedir. Bu konuda aydın kişilerimizin çaba harcadıkları malum ama maddi desteğin yeterli olmayışı ve devletin konuya gereken önemi veremeyişinden ötürü, bölük börtük çalışmalar istenilen neticeyi vermemektedir. Yurdumuzun hemen her yerinde özellikle büyük şehirlerimizde son yıllarda açılan kilise sayısı her gün artmakta!

Bu duruma ne demeli? Bazılarının dile getirdiği gibi 'fikir ve inanç özgürlüğü canım ne olacak dileyen dilediği şeye inansın' anlayışında mı olmalıyız? Bu soruma hemen cevap vermeyin. Önce şuna bakalım: Başlangıçta Hristiyanlık neydi? Ne oldu? Neden o dinin yerine yeni bir din, yeni bir peygamber ve yeni bir kitap yollandı? Bunlar ve benzeri soruları biraz irdeleyelim.

İsa Peygamber şüphesiz Allah'ın kulu ve elçisidir. Hristiyanlık da şüphesiz bir hak din idi. İsa Peygamber öncelikle

İsrail oğullarına doğru yolu göstermeye geldi. İlahi dinlerin kaynağı da ilahi olduğu gibi temel inanç özellikleri de birdir. İlahi dinlerdeki en önemli kök inanç şudur: **Her şeyi yaratan bir Tanrı vardır. İnsanlar o Tanrı'nın kullarıdır.** Bütün ilahi dinlerde olduğu gibi İsa Peygamberin öğretisinde de bu inanç temeli vardı. Pekiyiii, İsa'dan sonra ne oldu?

İşte olanlar: İsa'dan sonra, doğru inançlı Hristiyan din görevlileri, peygamberin öğretisini dünyanın her yerine yaymaya başladılar. Canla başla ölesiye çalıştılar. En büyük hedefleri ise o zamanın en büyük devleti olan Roma İmparatorluğu üzerinde yoğunlaştılar... Yıllar süren çalışmaları çok başarılı oldu. Binlerce, onbinlerce insan İsa Peygamberin getirdiği inanca sarıldı. Ayrıntılarda tam olarak uygulanamasa da temel inanç sağlamdı. Hristiyanlığın çığ gibi büyümeye başlaması Roma'yı yönetenleri ve Pagan inancı taşıyanları rahatsız etti. Hristiyanlara türlü işkenceler yapıldı, öldürüldüler, sürüldüler ama ilahi inanç yayılmaya devam ediyordu. Hristiyanlığa karşı çıkan inanç sistemi Paganlık çok çok eski bir din geleneğidir. Ta ezelden başlangıcı nasıldır bilinmiyor ama Roma İmparatorluğu zamanındaki bu dini inancın temeli şöyleydi: Birden fazla (sayıları zaman zaman değişir ama mutlaka birden fazla) Tanrı vardır. İnsanlar da Tanrı olabilirler. Eğer Tanrı olan kadın ise ona da Tanrıça denirdi. İşte bu inançtan dolayıdır ki Roma'yı yöneten kişi (imparator) Jüpiter'dir, yani en büyük tanrıdır, karısı da tanrıçadır. İmparator ve karısı ölünce (veya tahttan indirilince) yerine geçenler tanrı ve tanrıça olurdu. Başkaca küçük ve yetkisi az tanrılar da vardı... İşte böyle bir dini inancın, İsa Peygamberin öğretisi ile bağdaşması mümkün değildi ve de bağdaşamadılar.

Bu iki dini inancın çekişmesi epey uzun sürdü. Pagan inancında olanlar, Hristiyanlığı ortadan kaldıramayacaklarını anladıklarında başka bir yöntem uygulamaya başladılar. Şunları yaptılar: Hristiyanlığın içine sızdılar, Hristiyan gibi oldular ve üst

düzeylere kadar tırmandılar. Merkezi ortamda Hristiyanlık yönetimini büyük ölçüde ele geçirdiler... Önce İncil sayısı kasıtlı olarak çoğaltıldı. Bu çoğaltma miktar anlamında değil çeşit ve içerik anlamında. Kimine göre 3000 (üçbin) çeşit İncil oluştu. Belki bu da abartma ama günümüzdeki ortak görüş ve tespitlere göre (çeşitli tarihi bilgi ve belgeler de dikkate alınarak) 120 (yüzyirmi) İncil oluşturulduğudur. Demek ki en az 120 çeşit İncil! Bu İnciller kesinlikle birbirinden farklıdır. Zaten aynı olsalar tek kitap olurdu! Bir dinin 120 çeşit ve birbirini tutmayan kutsal kitabı olur mu? Oldurdular!... İşte böyleli uygulamaları Hristiyanlık tam bir inanç kaosu sürüklendi. Ve... Paganlarca beklenen zaman gelmişti. 1 nci İznik Konsülü adını alacak olan toplantıya karar verildi. Bu konsül toplantısı ne yazık ki Hristiyanlık için bir yenilgi ve yok oluş toplantısıdır. Toplantı için biraz daha ayrıntı:

M.S. 325 yılında 1 nci İznik Konsülü toplandı. Roma İmparatoru, Jüpiter **Konstantinius** tarafından organize edilen toplantının sözde amacı, Hristiyanlar arasındaki ayrılıkları gidermekti. Toplantıya, bütün Hristiyan alemindeki büyük (halk arasında sözü dinlenir) piskoposlar davet edildi. Hepsinin de gelmesi için gereken önlemler alındı, her imkan sağlandı. O kadar ki; toplantıya katılacak piskoposlara Romalı senatörlere tanınan seyahat imtiyazları verildi. Yaklaşık 300 kadar katılım oldu... Konsülde Pagan inancına yönelik çalışmaların yapılacağını anlayan bazı sağlam inançlı din görevlilerinin bu toplantıya katılmadıkları biliniyor... Toplantıda daha önce alınan kararların dikte edildiği, karşı çıkan piskoposların bir şekilde ikna edildiği, ikna olmayıp inat edenlerin işkence gördüğü hatta pek çok din görevlisinin öldürüldüğü bilinen gerçekler... Her neyse! Bu toplantıda, bütün Hristiyanlarca kesinlikle uygulamaları istenen bazı kararlar alındı. Bu kararların başlıcaları ve de en önemlileri şunlar: İncil sayısı dörde indirilecek. MATTA, MARKOS, LUKA ve YUHANNA İncillerinden başka İnciller derhal toplatılacak ve yok edilecek. (yukarıda adı geçen dört İncil toplantıdan önce elden geçirilmiştir!) İncil konusundaki yasaklama, toplantıyı takip eden günlerde ve aylarda çok çetin bir şekilde yerine getirildi. Diğer bir önemli karar da şöyle: Pagan inancına göre insan tanrı olabiliyordu yani insanı tanımlıyorlardı. Aynı uygulamayı Hristiyanlık içinde olduğu gibi uygulamak, Hristiyanları yeniden ayaklandırır 'Pagan dinine mi dönüyoruz' demesinler diye başka bir yol buldular. Bu kez insanı tanımlamak yerine tanrıyı insanlaştırdılar. Ve dediler ki İSA=TANRI !.. Elbette bu yetmezdi, Pagan inancının temel olmazsa olmazlarından biri de çok tanrılı olma idi. Sözde Hristiyanlığın (İsa Peygamber'in öğretisinin temelleri yok ediliyordu) tanrı adedini de üçe çıkardılar (TESLİS) Bu üç tanrıyı birbirlerine yakınlaştırmak için de baba-oğul akrabalığını uydurdular. (Bunda, İsa Peygamberin, Allah tarafından görevlendirilen Cebrail vasıtasıyla ana rahmine konmuş olması yani insan olan bir babasının olmaması, Paganların işini kolaylaştırmıştır; bir başka deyişle, bu durumu kullanmışlardır.) Böylece, ilahi bir din olan Hristiyanlığın inanç temeli yok edilerek yerine Pagan inancının kök esasları yerleştirilmiş oldu. Paganlar bununla da yetinmediler. Pagan inancının temel simgesi olan Paskalya Bayramı'nı da sözde Hristiyanlığın bayramı olarak kutlanması karar altına alındı...

Bu iş burada bitti mi sanıyorsunuz? Hayır bitmedi. Bu düzenbazlığa şiddetle karşı çıkan gerçek inançlı din görevlileri vardı. Bunların en ünlülerinden birisi, İskenderiye Kilisesi'nin önderi Arius'tur. Sadece kişiler değil kurumlar halinde karşı çıkan mezhepler de oldu. Söz konusu mezheplerden başlıcaları şunlardır: Üniteryenler, Mormonlar ve Yehova'nın Şahitleri.

Bu arada, Hristiyanlık söz konusu olur da PAVLUS'tan söz etmeden geçmek ayıp olur!!! Bu Pavlus (Pavlos-Paylos-Bolis-Paulus) çeşitli adlarla anılır. Ama kendisi, kendi milleti içinde yani Yahudilerin içindeyken Yahudi adını SAUL'u kullanır, Romalılara karşı da Romalı adını PAVLUS'u kullanır. Tarsuslu Yahudi bir ailedendir. Ailesi ve kendisi Ferisi'dirler yani Yahudi dini inancının en tutucu ve en bağnazları olanlarındandır. Ama... Her nasılsa Raul İsa Peygamberi rüyasında gördüğünü söyler! Ve birden bire Hristiyan olacağı tutar! Hemen Hristiyan olur ve kısa bir sürede hızla üst kademelere doğru yükselmeye başlar. Nasıl olduysa! Birdenbire Hristiyanlığın önderi konumuna yerleşir... Pagan inanç sisteminin Hristiyanlığın temeline oturtulmasında Aziz Pavlus'un emeği çok çok fazladır... Bundan ötürüdür ki çoğu kişi Hristiyanlık

için, bu Pavlus'un dini derler!!!

Sonraları ne oldu bu dine? Hepinizin de bildiği gibi Pagan din adamlarının (afedersiniz Hristiyan din adamları demek istemişim) geçim ve zenginlik kaynağı oldu. Din adamı kisvesindekiler bu yolla Hristiyan halk üzerinde otorite kurdular hatta devlet kurdular! Bu olanlardan daha da kötüsü; Hristiyanlık, vahşi ve katil kapitalizmin bir aleti ve edevatı haline geldi. Bu durumu anlatmak uzun sürer. Ama bazı küçük olaylar ve olanlar karşısında söylenen öz deyiş niteliğindeki sözler çok şeyi kısaca anlatır. İşte konumuzla ilgili bir örnek: Kenya'nın kurucu başkanı, ulusunun ve vatanının özgürlüğü için hayatını ortaya koyan adam KENYATTA, Hristiyanlık adına misyonerlik yapanlar için aynen şunları söylemiştir: *"Avrupalı misyonerler geldiklerinde onların elinde İncil, bizim elimizde ise topraklarımız vardı. Bize gözlerimizi kapayıp dua etmeyi öğrettiler. Gözlerimizi açtığımızda baktık ki İncil bizim elimizdedi. Topraklarımız ise beyazların olmuştur."*

Bu konuda son bir şey; 120 kadar olan İncillerden mutlaka gerçekleri, en azından gerçeklerin bir kısmını yazan İnciller yok muydu? O kadar sağlam inançlı Hristiyan din görevlileri varken neler yazmışlardı? Tabii ki vardı. Her ne kadar hepsi de yasaklandı, mevcutlar yok edilmeye çalışıldı ise de kulan olmamış mıydı? Elbette vardı, hem de birden çok olduğuna ben inanıyorum. Bunlardan ele geçenler var mı diye sorarsanız hemen size BARNABA İNCİLİ'ni (daha önce duymadıysanız) hatırlatırım. Barnaba İncili'nin başına gelenler, gerçek inanç sahibi kişi ve kuruluşların başına gelenlere ilginç bir örnek teşkil eder. Kısaca özetleyeyim:

İncil sayısını dörde indirdiler ya, doğaldır ki bu dört İncil de birbirini tutmuyordu, aynı olsalar zaten tek İncil olurdu. Değil mi?.. Bu dördünden başka İnciller yasaklandı. Eldekiler toplanıp imha edildi (yakıldı). Elinde yasak İncil bulunduranlar çok ağır cezalara çarptırılıyordu dolayısıyla evinde yasak İncil bulunanlar kendi elleri ile getirip teslim ediyorlardı.

İşte o yasaklanan İncillerden birisi de, İNCİL-i BARNABA dır. Havarilerin en eski talebelerinden olan Barnaba'ya aittir... İznik Konsülü'nden sonra, Hristiyanlığın ruhban sınıfı özellikle bu İncil üzerinde durmuş, bulunduranların ve okuyanların şiddetle cezalandırılacağı her yerde ilan edilmiştir. Ancak, bu arada, sağlam inanç sahibi papazlardan birisi, her şeyi göze alarak, Barnaba İncillerinden bir tanesini kaçırmayı ya da saklamayı başardı. Bu İncil, uzun zaman sonra saklandığı yerden alınıp Viyana'daki İmparatorluk Kütüphanesi'ne ulaştırıldı. Sonra da İngilizce'ye çevrilir... Fakat kilise Barnaba İncili'nin izini bulmanın hırsıyla saldırıya geçmiştir bile. Bir hafta gibi kısa bir sürede Barnaba İncili'nin nüshaları kilise tarafından imha edilmek üzere ele geçirilir! Ancak kilisenin bütün gayretleri boşa gidecektir. Çünkü İnciller imha edilirken iki nüshası yine kaçarılır. Bunlardan biri Britanya Müzesi'ne diğeri ise Amerikan Kongresi Kütüphanesi'ne gönderilir... Gönderilir ama her nedense İnciller halktan, bir sır gibi saklanır. Bu sırın ortaya çıkması, bir Müslüman general sayesinde olmuştur. ABD'nde askeri ateşe olarak görev yapmakta iken Pakistanlı General Abdurrahim, Barnaba İncili'ni görür, dikkatini çeker. Ve gizlice incilin mikro filmlerini çekerek Pakistan'a kaçıtır. Mikro filmler, Pakistan'daki 'Beqüm Aisha Bawany Vakfı' tarafından kitap haline getirilmiştir.

Barnaba İncili inkar edilemez bir gerçek olarak ortaya çıkınca, Hristiyanlık önce şaşkınlığa düştü. Sonra inananların elde tutabilmek için Barnaba İncili ile ilgili bir sürü tutarsız ve yanlış yorumlara dayalı iddialar ortaya sürdü. Ve, kendilerince en önemli koz olarak da şöyle dediler: Barnaba İncili adında bir İncil yoktur. Şimdi elde olanlar ise sonradan Müslümanlar tarafından Hristiyanlığı kötülemek için uydurularak yazılmış bir kitaptır. İşte bunu iddia ediyorlar! Bu konuya İslamiyet'i hiç bulandırmak istemem, bundan ötürü cevabım Hristiyanların kendi kaynaklarına dayalı olacak. Gerçi bu yazacaklarımı konu ile ilgilenen çok kişi bilmekte ama tekrarlamakta fayda var. Şimdi... M.S. 496 yılında Papa I. Gelasius döneminde; 'yanlış ve dini düşüncelere aykırı kitaplar' başlığı ile bir liste oluşturulmuş. Aaaa, bir bakıyorsunuz Barnaba İncili bu listede var! Bu kitabı Müslümanlar nasıl yazmış olabilirler? Hz. Muhammed'in doğmasına daha 75 yıl varken! (Hz. Muhammed'in doğumu M.S. 571) İslamiyet'ten önce

Hristiyanlarca hazırlanan yasak kitaplarla ilgili başka listeler de var ve o listelerde de Barnaba İncili yer almakta, özellikle 'Decretum Gelasianum)... Bu konuda Avusturyalı bilim adamı Dr. Rodney Blackhirst, Barnaba İncili'nin İslamiyet'ten önce de var olduğunu kesin olarak ifade etmektedir... Halen elde bulunan İncillerde ve Tevrat'ta elbette bazı ilahi bilgiler olabilir ama büyük bölümleri yalan, yanlış, sonradan uydurmadır. Zaten elde bulunan bu kitapların hiç biri orijinal İlahi kaynaklı değildir. Bunu böyle yazdım diye hemen, sanal da olsa gözünüzü bana dikmeyin, bunu ben söylemiyorum. Alman Protestan Kilisesi Komisyonu, bu konuda aynen şöyle diyor: "Kutsal kitap gökten inmiş değildir. Eski Ahit (Tevrat)'ın 39 kitabıyla dört İncil, yüzlerce yılda yavaş yavaş gelişmiş ve son şeklini almıştır." Eh! Gerisini siz düşünün...

Barnaba İncili'nin de kısmen tahrif edilmesine rağmen, ilahi gerçeklerin önemli bir bölümünü muhafaza ettiği anlaşılmaktadır. Barnaba İncili'ndeki bazı hak bilgileri okumak ister misiniz? Ben yazayım da...

Barnabi'nin yazdığına göre Hz. İsa, kendisinden sonra gelecek olan peygamberi havarilerine şöyle tarif etmektedir: *"Size söylüyorum, Allah'ın Resulü, bütün mahlûkata rahmettir. O, anlayışlı ve tesellîci, hikmetli ve kudretli, Allah aşkı ve korkusuyla dolu, dakik ve yumuşak ruhludur. Rahmet ve yardımseverlik ruhu ile, adalet ve acıma hissi ile, nezaket ve sabır ruhu ile hareket eder. Cenabı Hak, bütün yaratıklara verdiğinin üç katını ona vermiştir. O, bu dünyaya geldiğinde, saadet devridir. Buna inanınız! Bütün peygamberlerin, Allah'ın onlara verdiği nübüvvet gözü ile gördüğü gibi, ben de onu gördüm. O'nu görünce ruhum teselli ile doldu. "Ey Muhammed, Allah seninle beraber olsun ve beni senin ayakbağının bağı olmak şerefi ile şereflendirsün. Eğer ben bu muradıma erersem, Allah'ın mübarek bir kulu ve büyük bir peygamberi olacağım." Ve Hz. İsa bunu söyledikten sonra Allah'a şükretti."*

Hz. İsa kendi asrında, "Ey Muhammed" diye hitap etmiştir.

Devam edelim. Bir kadın: "Beklenen Mesih sen değil misin?" diye Hz. İsa'ya sorar. İşte aldığı cevap: *"Ben yalnız İsrailoğulları'na gönderilmiş bir kurtarıcı, bir peygamberim. Lâkin, benden sonra Allah tarafından bütün aleme Muhammed adında bir resul gönderilecektir. Allah bu kâinatı onun için yaratmıştır."*

Yine Barnaba İncili'nde, Hz. İsa şöyle diyor: *"Ben, bütün yeryüzündeki kabilelerin beklediği Mesih değilim."*

Yine Hz. İsa: *"Hz. Muhammed Arap yarımadasında zuhur edecek. Putları ve puta tapanları te'dip edecektir."*

Birisi Hz. İsa'ya sorar: "Ey muallim, dünyaya geleceğinden bahsettiğiniz o zat kimdir?" Hz. İsa'nın cevabı: *"O Muhammed resulullah'tır."*

İşte İsa Peygamberin söylediklerinden bir bölüm daha:

"... Ben yeryüzünün tüm kabilelerinin beklediği Mesih değilim. Fakat Allah beni dünyadan çekip alınca; şeytan, dinsizleri benim Allah ve Allah'ın oğlu olduğuma inandırarak, bu lanetli fitneyi yeniden çıkaracak, bu şekilde sözlerim ve akidem öylesine tahrif edilecek ki, ortada otuz mü'min ya kalacak ya kalmayacak. Bunun üzerine Allah dünyaya acıyacak ve her şeyi kendisi için yaratmış olduğu Elçisi'ni gönderecek..."

Misyonerlik yapan insanlar! Adem ve Havva'dan dolayı kardeşlerim! Ben Tevrat'ı, Zebur'u ve dört incili de okudum. Siz de Barnaba İncili ve Kuran'ı okumayı istemez misiniz?..

Misyonerlik faaliyetlerine muhatap olan gençlerimiz! Sizin de aklınız var. Siz de düşünebilirsiniz ama önce okuyun!.. Okudukça, eminim ki kendi doğrunuzu kendiniz bulacaksınız. Para ve benzeri çıkarlar için tertemiz ruhunuzu satmayın. Sizler kişi olarak çok özelsiniz ve çok da önemlisiniz! Ve asla satılık değilsiniz!..

Devletin çeşitli kademelerinde görevli olanlar ve özellikle de bu konu ile ilgili olanlar hemen önlem almalılar. Misyonerlik sorunu kişice değil, sadece Türk Ulusu için değil, bütün insanlık için çok önemlidir. Basit bir faaliyet olarak görülmemelidir. İlk önlem olarak Tevhid-i Tedrisat yasasını uygulayın. Dini bilgiler okullarda, kafası hurafelerle dolu olmayanlarca çocuklarımıza öğretilmeli. Dini ayağa düşürmeyin.

Dini, şunun bunun çıkar malzemesi yapmasına izin vermeyin. Sonuçları çok vahim olabilir. En kötüsü De Yüce yaratıcının bütün insanlığa vereceği ceza olur. Nasıl mı? Yüce Yaratıcı isterse bütün insanları yok eder (örneğin bir kozmik felaketle...). Ve bizim yerimize, başkalarını ikame eder. Bunu ben söylemiyorum! Nisa suresi 133: *"Ey insanlar! Allah dilerse sizi yok eder ve başkalarını getirir. Allah buna hakkıyla gücü yetendir."*

NEREDESİN DOLUNAY

BOLAT ÜNSAL

Bu kaçınıcı gece bilmem ki?

Kara saçlarını örtüyor,
Körfez kentinin akşamlarına,
Derin sessizliğinde boğuluyor,
Seyrine doyamadığım Antalya.

Kırık dökük ışıltılar var,
Ufka serpiştirilmiş yıldızlarda
Neredesin Dolunay?
Neredesin? Gülümse biraz.

Uzak olabildiğince yakınımda,
Yakın olabildiğince uzağımdaki
Büyülü gece güzeli.
Uzat ellerini sonsuzluğa,
Dökülsün avuçlarından yakamozlar,
Yağsın deniz kızının saçlarına...

Bu kaçınıcı gece bilmem ki?
Deli dalgalar koşuyor
Rüzgarın kanatlarında.
Yalnız bir martı uçuyor,
Yüreğinde çığ gibi umutlarla.

Tasvirsiz kabuslar var,
Kurşun girmez karanlıklarda...
Nedir! Bu sessizlik
Nedir? Bu kumsaldaki
Yalnızlığın ayak izleri mi yoksa?
Yoksa hüznün şarkısı mı çalıyor
Dalgalarla sevişen çakıl taşlarına?

Uzat ellerini Dolunay.
Uzat ellerini sonsuzluğa.
Dökülsün avuçlarından yakamozlar,
Yağsın deniz kızının saçlarına.
Yağsın deniz kızının saçlarına...

AVNÎ

MUSTAFA AKBABA

Edebiyata meraklı olanlar AVNÎ'nin Fatih Sultan Mehmed Han'ın şiirlerinde kullandığı mahlâs olduğunu bilirler.

Lügatlere bakıldığında; 'Avn', Arapça 'a'van' kelimesinin 'yardım, yardım eden' manâsına geldiğini görüyoruz. Bu kelimedenden türeyen 'Avnî' de 'yardımla ilgili, yardıma aid, yardım eden, imdada yetişen, arka çıkan' gibi manâlara gelmektedir.

Yüce Sultan, kendisine yakışan nede güzel bir takma ad

bulmuş görüyorsunuz değil mi?

Biz bu yazımızda II. Mehmed Han'ın tarihî boyutunu değil edebî yönünü kısa bir şekilde ele almaya çalışacağız. Yani 'Fatih'i değil 'Avnî'yi konu edeceğiz.

Gerçi, her ne kadar böyle desek de bu yüce insanın tarihî kimliği ile edebî kimliği öyle iç içe girmiş ki bunu çok net bir çizgi ile ayırmak elbette mümkün olmayacaktır.

Bakın kendisi de bir gazelinde;

"Avniyâ kılma gümân kim sana râm ola nigâr

Sen Stanbul şâhısın ol (da) Kalâta şâhidir." diyor.

Bu güzel beyitle şairliğinin gücünü sergilerken sultanlığını da unutmuyor, sahip olduğu unvanını beyit içerisine ustalıkla yerleştiriyor.

Bir beytinde de;

"Bizimle saltanat lâfin edermiş ol Karamanî

Huda fırsat verirse ger kara yere karam anı" diyerek Karamanoğlu Kasım Bey'i şiirle tehdit ediyor ve sonuçta da söylediğini gerçekleştiriyor.

Bir başka gazelinde de;

"İmtisâl-i câhidû fillâh oluptur niyyetüm

Dîn-i İslâm'ın mücerred gayretidür gayretüm" diyerek davasının sebebinin net bir şekilde ortaya koyuyor.

Yine bir başka beytinde;

"Feth-i İstanbul'a fırsat bulamadılar evvelün

Feth edip Sultân Mehmed dedi târîh Âhirûn" der. Burada 'Âhirûn' kelimesi ebced hesabıyla 857 rakamını verir, bu da hicri İstanbul'un fetih yılını gösterir ve milâdî 1453'e tekâbül eder.

Beytin açılımı; "Daha evvelkiler İstanbul'u fethetme fırsatını yakalayamadılar, orayı Fatih Sultan Mehmed fethedip 'Âhirûn (sonrakiler)' kelimesini de fetih tarihi olarak söyledi" demektir.

Tarihler incelendiğinde Sultan'ın İmparatorluk kurmuş olan ilk şair hükümdar olduğu görülür ki bu özelliği ona ayrı bir değer kazandırmaktadır.

Osmanlı cihangirlerinin siyasî ve askerî zaferlerini besleyen sanat ve kültür, Devlet'in ihtişamlı seyrinde önemli bir yer tutar. II. Murad Han'la temelleri atılan bu akademik anlayış II. Mehmed Han'ın geniş ilim ve kültürü sayesinde müesseseseleşmiştir.

İlmin imkânlarını devlet hizmetlerinde kullanmak üzere, dünyanın neresinde bir âlim duysa yüksek bedeller ve hediyeler karşılığında onu sarayına davet eder. Bu husustaki gayreti, bütün tarihçilerin ittifak üzere yazdıklarına göre, dünyadaki hiçbir hükümdar ile kıyaslanamayacak boyuttadır. Türkistanlı ünlü matematik ve astronomi âlimi ALİ KUŞÇU'yu İstanbul'a getirirken yolculuğun her günü için kendisine 1000 akçe verdiği, yine ünlü şair ve âlim MOLLA CAMî için de adım başına 1 akçe paha biçtiği bilinen gerçeklerdendir.

Kur'an, hadis, kelâm, fıkıh ilimlerine fevkalâde vâkıf olmasının yanında mantık, felsefe, matematik ve diğer müspet ilimlerde de derin bilgi sahibi idi. Ayrıca Arap ve Fars Edebiyatını çok iyi bilirdi.

Onca devlet meşgalesi arasında kemiyet itibarıyla küçük ama keyfiyet itibarıyla fevkalâde değerli şiirler yazması, kuruluş çağını tamamlamak üzere olan Klasik Türk Edebiyatı'mızın seyrini müspet yönde etkilemiştir.

Fatih, divân şairleri arasında önemli bir yere sahiptir. Gazellerinde aruz'u ustaca kullanmıştır. Basit vezin kalıplarında kalmamış, mürekkep vezinleri de büyük bir maharetle uygulamıştır. Muhtelif cüzü'lerin birleşmesinden meydana gelen bu vezinlerde, ritmik sistemin ayrılığına rağmen, kelimeyi vezin kalıbına uydururken gösterdiği hüner aruza hâkimiyetinin açık bir delilidir. Gazellerinin dışında elde bulunan bir muhammes, bir kıt'a, birkaç beyit ve bir mısra da aruzu başarıyla kullandığı görülmektedir. Ufak tefek vezin hataları da yok değildir. Ancak bu küçük hataları dikkate almamak gerekir. Çünkü o, Şairlerin Sultanı olmaktan ziyade Cihan Sultanı'dır. Onun var olduğu bilinen mürettep divân'ı ele geçmemiştir. Dolayısı ile kaynakların bahsettiği kasîde ve kıt'aları incelenememiştir. Umulur ki onlarda da aruz'u başarıyla

kullanmıştır.

Acem ve Arap dillerine son derece hakim olduğu halde Türkçe kelimelere önem vermiş, atasözleriyle tarih ve mitolojik değerlerden istifade etmiştir.

İslâmî bilimlere vakıf olmadıkları halde bildikleri sıradan bir Arapça ile Kur'an a manâ vermeye çalışan bedbahtlar gibi, Divan Edebiyatı'ndan anlamayan, onun inceliklerini bilmeyen, kullanılan mecaz ve mazmunların ne anlama geldiğinden habersiz olan veya bilse bile maksatlı bir şekilde, bütün Divan Edebiyatında olduğu gibi Avnî'nin de gazellerinde geçen şarap, kadeh, meyhane, sâkî, vs... kelimelerini göstererek "Fatih içki içerdi" demeleri cehaletlerini veya maksatlarını açıkça ortaya koymaktadır.

Biz o bedbahtları Allah'a havale edip Avnî'den bir gazel okuyalım.

1. Mûsâ-yı müjen olur ise cânıma kâtil

Kâfir olayım olur isem İsâ'ya kâil

2. Âteşde karâr eyledi gerçi ki semender

Sûz-ı dil ü cân ruk'asına olmaya hâmil

3. Valsım dileyen cevrimi çeksin der imiş yâr

Bu va'desi gûya ki değil cevrine dâhil

4. Deryâlar akıtdığım oduna iki gözden

Mümkün ola mı sîneden ol od ola zâil

5. Avnî ne kadar maksada erişmedi lakin

Maksûdunu yâd eylemeden olmadı gâfil

Şimdi de bu gazeli şerh etmeye çalışalım:

1. Kırpıklarının Musa'sı canımı katledecek olsa, (Yeniden can bulmak için) İsâ'ya boyun büksem kâfir olayım.

Bu beyitte; Hz. Musa'nın mucizeler gösterdiği asası ile sevgilinin kırpıkları arasında bir ilgi kurulmuştur. Ayrıca, Hz. Musa'nın istemeyerekten bir kıptiyi öldürmüş olmasına da vurgu yapılmaktadır. Hz. İsâ da mucize olarak nefesiyle ölüleri diriltirdi.

İşte şair; sevgilinin, Hz. Musa'nın mucizeler gösteren esasına benzeyen kırpıklarıyla, (Hz. Musa'nın öldüren yumruğu gibi) ölmeyi yaşamaya tercih ediyor. Tekrar dirilmek içinde Hz. İsâ'ya müracaat etmeyip ona boyun eğmeyeceğini söylüyor. Burada ayrıca asla Hristiyan olmayacağına İmâ da yapılmaktadır.

2. Semender, ateş içinde yaşamaktadır. Onun için gönül ve can yakan muskayı taşımasına ihtiyacı yoktur.

Sevgilisi daima gönüler yaktığı için kendisinin semender misâli ateşe alışkın olduğunu ve onu muska niyetine de olsa bağrına almayacağı (onun ateşiyle sürekli yanmak istediği) ifade edilmek isteniyor.

3. Sevgili, "Vuslatımı arzulayan eziyetlerimi çeksin" diyor. Bu sözü, sanki eziyetlerine dahil değil (Bu söz bile aşık'a büyük bir eziyettir).

4. (Aşkın) ateşine, iki gözünden denizler (denizler misâli çok göz yaşı) akıtmamın sebebi, sinemdeki o ateşin gitmesi (sönmesi) içindir.

5. Avnî, her ne kadar maksadına erişmedi ise de (sevgiliye kavuşamadı ise de) bu maksadını dile getirmekten de geri durmadı (bu yazdığı gazelle aşkını anlatma fırsatını buldu).

İstifade edilen kaynaklar:

Prof. Dr. İskender PALA / Fatih Sultan Mehmed / Şule Yayınları 1999, İstanbul.

Prof. Dr. Mustafa İSEN – Yard. Doç. Dr. A. Fuat BİLKAN / Sultan Şairler / Akçağ Yayınları 1997, Ankara.

Sâmiha AYVERDİ / Edebî ve Mânevi Dünyası İçinde Fatih / İstanbul Feth Cemiyeti 1990, İstanbul.

Ahmet KABAKLI / Şiir İncelemeleri / Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları 1992, İstanbul.

Ferit DEVELİOĞLU / Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lûgat / Aydın Kitabevi 1988, Ankara.

BEN ÇOCUK OLMADIM AŞIK KAZANOĞLU

Elestü bezminde var idi, ruhum
Ben çocuk olmadım, biliyor musun?
Tam dokuz ay, bir mahzende uyudum
Ben çocuk olmadım, biliyor musun?

Bin dokuz yüz elli beşte doğmuşum
Sitem gömleğini o gün giymişim.
O gündün kadere boyun eğmişim
Ben çocuk olmadım, biliyor musun?

Bir, iki, üç derken, yaş beşe geldi
Yavaş yavaş yük omuza yüklendi.
Geleceğim, umut ile beklendi
Ben çocuk olmadım, biliyor musun?

Sonraki yıllarda hep arttı, derdim
Siteme, çileye göğsümü gerdim.
Yedi yaşlarında, kuzu güderdim
Ben çocuk olmadım, biliyor musun?

Nedense, gönlüme ben hiç uymadım
Verdiğim ikrardan, asla caymadım
Ne bisiklet bindim, ne top oynadım
Ben çocuk olmadım, biliyor musun?

Kazanoğlu, bilmiyorum, ne idim
O günlerde, bundan daha iyiydim.
Akşam bebek doğdum, sabah büyüdüm
Ben çocuk olmadım, biliyor musun?

ORFOZ LÜFER'İN SELAMINI TAŞIRDI ANDAÇ

Karadeniz'le ilk karşılaşmam Poyraz Köyü'nde olmuştu. Yaz boyunca mahallelinin büyük bir kısmıyla, balıkçı teknesine doluşur, iki saate yakın o eşsiz boğaz manzarasını doyasıya seyrederek, Anadolu yakasının uç noktasındaki köye ulaşırdık. Hemen her hafta sonu yaptığımız bu gezilerden kendi adıma büyük zevk alırdım. Bir tarafı Karadeniz'e bakan şirin balıkçı köyünün önünden, boğazın suları sessizce akıp geçer, tertemiz bu sularda yüzmenin keyfini çıkarırdım.

Bu yolculuklar sayesinde boğazın her iki yakasını da yakından tanıma fırsatım olmuştu. Çakıl taşları arasına dağılmış inci kolyelerinin daneleri gibi duran, yeşillikler arasındaki köşklere, yalıları büyük bir hızla seyredirdim. Sonraları, yeşilliklerin hızla yerlerini beton yığınlarına terk ettiğini gördüm. Bu katliamı, üzümlere sessizce seyretmek zorunda kalmıştım.

1937 de Şirket-i Hayriye'nin bastırdığı rehberde yazılanlara göre; bu yağmayı teşvik ettiğini görürüz. Boğaziçi'ne yerleşmeyi kolaylaştırmak için, isteyenlerin eşyalarını bedava taşıma ve yine vapurlarda bedava yolculuk yapma imkânı sunduğunu okuruz. Boğazın nüfusu artsın diye yapılan bu teşvik şimdilerde okuyana ne acı bir tebessüm bıraktığını tahmin edebilirsiniz.

O yolculuklarda şimdi hatırladığım güzel bir kare vardı ki bahsetmeden geçemeyeceğim. Zaten yazının akışı da beni onları anlatmaya teşvik ediyor. Ben de suyun akışına bırakıyorum kendimi...

Bahsetmek istediğim; iki direğin arasındaki iplere dizilmiş, çiroz olma yolunda, rüzgârda hafif hafif sallanan uskumrular. Hem denizde hem de karada hükümünü sürdüren nadir balıklardandı. Gelip geçen tekneleri, yerlerinde duramayan, yeni sudan çıkmış gibi say ki kuyruklarını oynatarak selâmlardılar. Marmara'nın dilbalığı, barbunu gibi sakini olan bu balık eyllülde gelir, nisan ve mayıs aylarında Karadeniz'e çıkardı. Karadeniz'i görmeyen balık ne kadar balık sayılır ki? Vanos, uskumru, lipari gibi adlarla anılan bu efsane balık yok olmaya yaklaşmıştır. Üvey kardeşi sayılan, uzakların balığı kolyoz, o iri gözleriyle, uskumrunun yerini ne kadar tutar ki? Olsa olsa dublörü sayılabilir.

Karadeniz'in deli halini de Akçakoca'nın Değirmenağzı denilen yerinde görmüştüm. Kükreyen, korkutucu yüzüyle karşılamıştı beni. Sakin zamanlarının birinde, balıkçıların av dönüşü, diğer balıkların arasında lüferin yavrusu olan -defne yaprağı- ile ilk defa karşılaşmıştım. Ege'ye kadar sürebilecek yolculuğuna başlama şansını yitirmişti.

Deniz mevsimi bitip de, eyllül ve ekim ayları geldiğinde Bebek, Çengelköy, Kanlıca, Kandilli koylarında, Sarayburnu'nda olta balıkçılığına olan merakımı gidermeye çalışırdım. Lakin bir türlü usta oltaçı olamıyordum. O denemelerimden birinde yaprağı, oltamda ikinci defa gördüm. İstavritler ise tek dostumdum. Arada bir yaprağın ağabeyi olan çinekop oltama kazara takıldığında ise acemiliğin ezilmişliğinden kurtulmanın tatlı anlarını da yaşadığım olurdu.

Çinekopu hep Tarlabası'nın, Kasımpaşa'nın ele avuca sığmaz çocukları gibi görmüşümdür. Usta oltaacılar için pek de önemli bir av sayılmazlar, çünkü çinekop cahildir ve her şeye atlama özellikleri vardır. Biraz irileşince, 'sarıkanat'ır artık. Çocukluktan çıkıp kahvede kağıt oynayan delikanlı gibi, içindeki asilik de yavaş yavaş ağırlaşmaya başlar. Biraz irice olup da olayları uzaktan seyredene de 'koruk lüferi' derler.

Lüfer olduğunda ise artık mahallenin has delikanlısıdır. Sorumluluk omuzlarında, herkes tarafından sevilirler. Boğazın bu muhteşem kuzusunun sadece lodosta eti yumuşak ve yavan olur. Sadece bu zamanlarda gerçek İstanbullu ondan uzak kalır. Gecesinde, gündüzünde Beyoğlu'nun sokaklarını karışlar gibi, boğazın koyları ondan sorulur. Bebek Koyu ise, en çok sevdiği mekandır. Ne zaman koylarda salınarak dolaşsa, üzüm salkımı gibi, oltamda asılı olan istavritler artık ortalıkta gözükmez olur. Bastığı kayalarda, korku salarak yaşayan lüferin en sevdiği av zarganadır. Hem de bizlerin boğazda keyifle balık yediğimiz gibi keyif alır desem yeridir.

Zamanı gelip de boğazdan ayrıldığında; Marmara'ya inerken, bir veda busesini, Kız Kulesi'nin taşlarına kondurmadan edemez. Belki de kıymet bilenin oltasına takılmadığından olsa gerek, hüzülenir, yağı azalır ve tadı eskisi gibi değildir artık. Marmara onu teselli edercesine sarar, büyütür, derinliklerine çeker. Lüfer, gözlerinde yaş, derinlerde irileşerek 'kofana' olmuştur artık. Kolayına oltaya gelmez, ayrıca küskünlüğünü derinleştirmiştir. Zaman zaman lüfere tecrübelerinden bahsetse de lüfer, tıpkı kendisi gibi tecrübeleri yaşayarak öğrenme yolunu seçmiştir, ona pek kulak asmaz.

Boğaz haricinde lüfer yiyecekler maalesef gerçek lüferin tadına asla varamazlar desem fazla abartmış sayılmam. Çünkü boğaz lüferi tabakta sadece kılıcı kalsa bile, değer bilene, bir veda selamı gibi kuyruğunu titreterek selamlar, gerçek lüferiler bu selamı hissederler diye düşünürüm.

Lüferin yaşı ilerleyince bir çoğu, hac yolculuğuna hazırlanan insan gibi, şehitliği görmek adına Çanakkale'nin yolunu tutar. Şehitliğe selam durmak vazifesidir artık. Ege'den de fazla ileriye geçmeyi hiç düşünmez. Yaşam sınırlarının sonuna gelmiştir.

Sardalya da yaşam sınırlarını aynı biçimde çizer. Ege'ye de pek meraklı değildir. Sardalyaya aynı zamanda 'ateş balığı' da denir. Zira nerede yanan bir mangal görse, temizlenmeye, ayıklanmaya gerek duymadan kendini izgaranın üzerine bırakır. Kömür ateşini çok sevdiğinden olsa gerek, kendisine; 'boklu kebabı

güzel olur' denmesi onu hiç rahatsız etmez.

İstavritin ise kişiliği pek oturmamıştır. Her oltanın davetine katılır. Derine kaçıp büyüme, akıllanmayı pek düşünmez. Yaşayabildiği kadar gününü gün etmeyi seçmiştir. Uskumru efsane olduktan sonra, iplere dizilip çiroz olma sırası ona gelmiştir. Ateşte tavlandıktan sonra, bir beze sarılıp, ağır bir cisimle dövülür. Etleri kılçıktan ayrıldığında, limon ve zeytinyağıyla süslenip sofraların çerezi olur. Kızartılıp önümüze geldiğinde midemizi doyurduğu da bir gerçektir. Şimdilerde küçük boyları, yani kraçalar bile İstanbulluyu avutur, oltacıyı sevindirir olmuştur.

Tekir ve barbuna gelince; ikiz kardeş gibidirler. Barbun, İngiliz lorduna benzetilmekten hoşlanır. Kendini ağırdan satmayı iyi bilir, ortalarda pek gözükmaz. 50-200 metre derinlerde yaşar, oralar onun köşk bahçeleridir. Kırmızı tonunu çok sever. Marmara'nın yerli balığı olan barbun, başka denizleri pek sevmeyiz, evcimendir. Her babayığının de olmasına evvallah demez. Aslında bu kadar havallı olmasına gerek de yoktur. Bıyıklı olan bu iki balığın lezzeti hemen hemen aynıdır. As solist gibi kendini iyi satarak balıkçı tezgahlarında ayrı bir yere sahip olmuştur. Tekir ise, piyadenin ötesine geçememiştir. Karadeniz haricinde her yeri yurt edinir. 15-20 metrelerde ve kumda yemlenir. Kişiliği ve fiziği aynı olmasına rağmen sarı rengi tercih etmiştir. Her oltanın dans davetine katılır. Barbun gibi sadece vals yapmayı sevmez.

Lüfer, sardalya, istavritten sonra haç yolcusu gibi biri daha vardır ki o da palamuttur, lakin palamut, diğerleri gibi yolculuğuna Ege'de devam etmez. Tam hacı balıktır. Şehitlik selamından sonra Çanakkale'den asla ayrılmaz. Son vazifesi şehitlik selamıdır. Vanoz, çingene palamutu, palamut, kestane palamutu, zindandelen, torik, sivri altıparmak, peçuta gibi zengin isimlerle anılmayı seven ağa bir balıktır.

Balık tutmadaki beceriksizliğim ilk defa palamutla kırılmıştır. Galata Köprüsü altında -şans eseri olsa gerek- iki tane palamut yakaladığımda, parmaklarımın arasına sıkıştırıp da mahallede bir girişim vardı ki sormayın... Mahallede girmedim sokak bırakmamıştım. Kendimi kanıtlamanın hazzını duyarak evin yolunu tuttuğumu, şimdi tatlı bir gülümseme ile hatırlıyorum. Palamut, boğaz kültürü aldığından önemli bir balık olmuştur her zaman. Lakerda yapmak adına torikten sonra ikinci sırayı alır. Dört parmak kalınlığında kesilip ilkleri süpürge çöpüyle çıkarıldıktan sonra tuza yatırılır, üzerine bir ağırlık konarak hazırlanır. Kendi yağında tuzla pişen lakerdayı yemek İstanbullunun ayrıcalığı olan damak tatlarından biri olurdu.

Kalkana gelince; saf balıklar sınıfındandır. Yine de safların olmasına kolay kolay yakalanmaz. Karadeniz aşığı olan bu balık, büyüdükçe derine iner. Söz gelişi mafya gibidir, zor yakalanır. Troller baş düşmanıdır. Karadeniz'i bilen balık denizi de bilir demiştik ya! Ege ve Akdeniz'i sevmeyen kalkan, boğazdan da derin olmadığından hoşlanmaz. Karadeniz uşağı misali, erkeği makbuldür. Dişisi, balıktan pek anlamayanlar için "dün kalkan yedik" diye avunma aracı olmaktan ileriye geçemez.

Burada anamadığım birkaç balığın dışında bir tanesi var ki bilerek bahsetmiyorum. Hamsi!.. Bahsetmedim çünkü o balık değildir o sadece hamsidir. Bu dersi bir haftalığına Trabzon'a gittiğimde, balık lokantasının sahibinden acı bir şekilde öğrenmişim. "Canım taze balık çekti" deyip lokantadan içeri girdiğimde, sahibinden "bizde balık yoktur" cevabını almıştım. Dışarı çıkarken kenarda kasalar dolusu hamsiyi görünce "işte balık var ya niye yok dedin" diyerek geri döndüğümde; sahibi "onlar balık değil hamsidir" demişti. Suratımın renginde, nar gibi kızarmış hamsiyi yerken İstanbullu olmanın dayanılmaz hafifliğini hissetmişim iliklerimde...

İstanbul'dan ayrılıp da Antalya'ya geldiğimde sudan çıkmış balık gibiydim. Biraz şaşkın ve yalnızlıkla kaplı olduğumdan olsa gerek eski aşına dost yüzleri aramak adına oltaya sarılmıştım. Deniz yabancı, balık yabancı şehir ise karşımda, birbirimizi sorgulamaya başlamıştık. Körfeze dökülen Boğazı'nın kenarında, burada öğrendiğim; ekmek içine küspe koyarak etrafını olta uçlarıyla sarıp, bomba tabir ettikleri bir yöntemle, sırtı yeşil olan kefalı ve orta boy ahtapotu yakalayarak balık mevsimini açmıştım. Her ne kadar oltacıyla ters olan bir yöntem olsa da... Daha sonraları tekir, melanurya, kupes, izmarit, küçük mercanlarla deniz, her zamanki gibi yemliyordu beni...

Gelin şimdi de zaman içinde tanıyıp, her ne kadar boğaz balığı lezzetinde olmasa da, tattığım, bahsedilmeye değer Akdeniz balıklarını birlikte tanımaya çalışalım.

Akya. Boğazda lüfer, Marmara'da kofana nasıl gergin yaşarsa, burada da akya öyleydi. Akdeniz'in kuzusu sayılan akya ayrıca çıplak, avcı, leka, İskender gibi yöresel isimlerle süslenmiş olarak yaşar. Dipte kıyılara yakın dolaşır. Mahalleler arası kavgaya giden liseli gençlik gurubu gibi, küçük sürüler halinde dolaşırlar. Asi ve asabidirler. Çevreye her an hakim olan akya; gelir, tanır ve onayı olmadan çevresinde kimseyi barındırmaz. Canavarlaştığında ise kafa, göz tanımaz dalar, mekanı dar eder diğer davetsiz misafirlere. Şimdilerde ise; sıkı ve disiplinli müdür muavinine benzeyen troller, onları çil yavrusu gibi dağıtmışlardır. Tek tük kaldıklarından, yıkık duvar diplerinde oturup, gelip geçenleri seyrederken, olta ucundaki sübylelere ve usta zıpkınlara yem olmaktan kurtulamazlar. Nesilleri yok olmakla yüz yüze gelmiş olan akyanın tek kusuru etinin çok lezzetli olmasıdır.

Orfoza gelince; suyun altındaki güçlü noktaların, üretkenliğin, barınakların yani kayaların hakimi olarak tanınır. Hani türünden levrekle akrabalığı olan orfoz, Ege ve Akdeniz'in ağa balıklarındandır. Sualtı sporları ile uğraşanlar baş düşmanlarıdır. Başka düşman da pek tanımazlar. Akdeniz'in bir ucundan başlayan bu hakimiyet, Çanakkale'nin Şehitliği önünde son bulur. Yaşam alanını kendi sınırlamıştır. İstanbul'u Konstantinopolis olarak görür ve hiç sevmeyiz. Marmara'ya girmeyi asla düşünmemiştir. Sakin olan orfoz, etliye sütlüye pek karışmadan yaşamını sürdürür. Sadece sabırla avını bekler, en kuytu yerlerde yuvasını yapar. Oldukça da kıskançtır. Erkek gibidir yani. Bilenler bilir; sekiz yaşına kadar dişisi olan orfoz, sekiz yaşından sonra artık rüşünü ispat eder erkek olur ve yaşama efelenir. Yine de dişisi de, erkeği de yuvasına sadık yaşarlar, bebelerine sahiptirler. Mekanın sahibi, aslan yavrusu olan orfoz, nice insanların olmasına takılmış, saçmalıklarına meze olmaktan kurtulamamıştır. Sayıları hızla azalmış olan bu balığı Antalya 'kaya gridası' olarak anar.

Lahosa gelince; orfoza kaya gridası dedikleri gibi lahosa da 'kum gridası' derler, aslında hepsi 'hani' balığıdır. Kayaların hakimi orfoza, kumların sahibi de lahostur. Sessiz, sakın, hatta biraz, -yurdundan göç etmiş bir köylü gibi- ürrektir. "Köylü milletin efendisidir" misali gibi, şehirli orfoza göre eti çok daha lezzetlidir ve makbuldür. 100-150 metre derinlerde yaşar. Onun haberi olmadan etrafta ne barbun dolaşabilir ne vatoz mevzilebilir. Kum mafyası gibi, ondan habersiz kimse mekanda yer tutamaz. Kumun ölçüsünü alır, sorgusunu sorar o alemde...

Müren balığı. Merina balığı olarak da tanınır. Etçil ve yırtıcı olan bu balık sanılanın aksine çok sakindir. Kimseyle derdi olmaz, evcimendir. Avlanır ve hemen evinin yolunu tutar. Kendini savunmaktan başka bir şey yapmaz yaşantısında. Varoşlarda yaşayan garibin evine kepçe ile girmek neyse, mürenin kovuğuna çomak sokmak aynı şeydir. Çenesini vurarak gerekli uyarıyı yapar, ayılmayanlara saldırır. Avlanması zor ve tehlikeli olduğundan rahat yaşamını sakince sürdürür. Eti çok lezzetlidir, tatmak için yürek ister. Seyredenler için kuytulara salınmasını görmek keyif verir.

Mercanı tanımak gerekirse; karagöz ve çupra neyse mercan da odur. Sadece onlardan kırmızı tonuyla ayrılır. Tekirle barbun arasındaki fark gibi... 100-500 metre hatta daha derinleri yurt edinebilir ve oralarda asilik yaparak dolaşır. Doyumsuz ve daima aç olması, her oltaya atlaması, avlananlar için büyük nimettir. Lezzetli ve her mevsimde bulunabilmesinden dolayı sofraların vazgeçilmezidir. Hermafrodit fiziği ile hem dişilik hem de erkeklik karakteri göstermesi ona özgü bir özelliktir.

Lambukadan bahsetmek gerekirse; çılgınlık boş bir kelimedir onun için. Ne fırtına tanır ne derinlik. Gem vurulmaz tay gibi coşkun, hırçın, asabi, dik başlıdır. Herkesin olduğu gibi onun da bir zayıf tarafı vardır. Ne kadar akıllı ve kurnaz olursa olsun bir yalancı kaşığa bırakır kendini. Lambuka, kuzu, palamut gibi orta su balığı olduğu halde ıslıklar onu hep cezbetmiştir. Onun için kaşığa hiç hayır diyemez. Koyunlarını satıp parasını cebine dolduran, tedirgin ve dikkatli bir celebin pavyondaki süslü bir konsimatrisin ağına düşmekten kurtulmadığı gibi. Sultan balığı olarak da anılan, yakalanması zor ama keyifli ve ustalık isteyen bu balığın da hastaları vardır. Dergimizin sahibi sevgili dostum Mustafa Akbaba da bunlardan biridir. Kemer sahillerinde, lambukacı olarak tanınır

ve gerçekten de usta bir oltacıdır. Gücünü ve bilgisini mütevazılığıyla dengeleyen bu güzel insan, balığa çıktığında mütevazılığını kıyıda bırakır.

Eskiden, balığın bol olduğu zamanlarda, pek eli boş dönmeler olmazdı. Şimdilerde ise sıradan olaylar arasında görülür olmuştur. Her zaman dediğim gibi Antalya Körfezi'nin üstü boştu tekneler adına. Balık da uzaklaştı körfezden. Burada bahsettiğim bu güzel ve kıymetli balıklar yerlerini lezzetli ama küçük melanur, kefal, sargoz, tekir, kuppese bıraktılar.

Balıkçılar bol avla döndüklerinde, balık nesli azalıyor diye üzülürdüm. Ağlar boş çıktığında ise kaybolan emeğe üzüldüğüm gibi. Bu ikilemden kurtulmanın çaresini, körfezi hurda arabalarla doldurmayı hep istemişimdir. Hiçbir zaman yapılmayacağını bilsem de...

Bu bahsettiğim balıkların tadına bakmakta arkadaşım Berkan'ın katkıları inkar edilemez. Son yakaladığı orfozun gözlerinde gördüğüm; sanki Çanakkale açıklarında, şehitliğe selam dururken, yanına yaklaşan, eski dostlarımdan lüferin selamını fısıldıyordu bana. Kim bilir belki de o eski dostların bana selam yolladığını düşünmeyi yeğliyordum.

BEN DENİZİM ANDAÇ

Bazıları "Tepelerin ardından yükselir" derlerdi,
Güneş için
Halbuki, ben yoğurdurdum, ellerimde
Bende doğardı.
Bilirdim, sudan ateş yapmasını
Ben denizim.
Martıların busesinde başlarım, yeni güne
Sessizliğimi taşırlar gün boyu, çığlıklarında
Onlar ki; vazgeçilmezlerimdir.
Hasretim tuz kokar
Anlayana neler neler anlatır
Kıyılara serili çakıl taşlarım
Şiir şiir olur
Renk renk kokar
Onlar göz yaşlarımdır
Ben denizim.
Öfkelendiğimde, beyaza keser hırçınlığım
Köpük köpük saçlarımda.
Sonra, mavinin kournunda sakınleşirim
Zaman yosun bağlar, derinliklerimde
Nice meçhule gidenleri taşıdım göğsümde
Almyazısı gibiydi, bıraktıkları izler.
Eksikliğimde
Bir yelkenli tamamlar fiyakamı
Balıkçı, nasibini bende arar
Ben doldururum ceplerine balıkları
Bazen boş gönderirim, eh, o da benim muziplğim.
Dalmasını bilene, inci inci gülümsemelerim
Ben denizim.
Ben saklarım, hayalleri süsleyen deniz kızını
Kimseye göstermem, elim sıkı
Kimse tarayamaz, yosunsu saçlarını.
Sırlarımı balıklar taşır olta uçlarına.
Bir, deniz fenerine değemem
Bakarken, ıslı ıslı gözlerine
Ben denizim.

AŞK İNSANA BİR LÜTUF

ALİ GÖZÜTOK

Kutlu bir sevda ile, karılmış kara toprak,
Türlü türlü renk almış, şu insana dön de bak,
Kainat ağacını, donatmış yaprak yaprak,
Asla mümkün değildir, aşk olmadan yaşamak.

Yaşamak!

Ah yaşamak!

Bülbüle işkencedir,

Aşksız söken her şafak,

Çektiği çileleri,

Bir de sen bülbüle sor.

Boncuk boncuk gözyaşı,

Yüreğinde sanki kor.

Mecnun ıssız çöllerde, dağları yarar oldu,
Derviş yunus aşkını, kendi içinde buldu,
Kul Nesimi aşkında, aşk ararken kayboldu,
Ne güzel mutluluktur, aşk yolunda susamak.

Susamak!

Ah susamak!

Aşk için sevda için,

Çıkılır her basamak,

Aşığa ayrı zevktir,

Bu yoldaki susamak.

Sevgisiz aşksız hayat, yavan olur tad olmaz,
Meyvesiz kofkütükler, odun olsa od olmaz,
Aşk insana bir lütuf, yaban olmaz yad olmaz,
Ebedi mutluluktur, aşktaki son basamak.

GALİBA ÖLÜYORUM...

YASİN KAYA

Şimdi herkes yalancı oldu, senin çelimsiz yokluğunda.
Kağıtlarıma dadanan tükenmez dedikleri kalemler var ya; ben sana yazılırken tükeniyorlar. Ve doludizgin koşarken çelme takılan harflerim, yerlerde sürünüyor.

Senden kiraladığım yalnızlık, tutanaklara geçerken, hafif meşrep kadın tadında kalıyor. Senin uçarı yollarında, zaman aşımından heder oluyorum. Denizaşırı liman şehirlerinden geçerken, ömrümde uğradığım bütün güzergâhlarda sen varsın. Hasarlı bir gecede, çınlayan ışılgımı duyuyorum, ıssızlaşmak için. Dalyan gibi bir aşıkken, senin ellerinde minyatür bir yalnızlıkta kaldım. Iskartaya çekilmiş balıkçı teknesi gibi, sana içten içe içleniyorum. Sen beni inzivaya çekerken, hınca hınç sen doluyorum.

Yokluğun beni o kadar hırpalıyor, öyle hezimetler yaşıyorum ki, bilemezsin. Sana hibe ettiğim bu sevi, artık beni kıyasıya vuruyor.

Senin topraklarında, dilber bir heyelanla kalıyorum, külrengi yağmurlar, uhde gibi yağarken saçlarıma. Platolarımda ilmik ilmik düğümleniyorsun, keşişlemelerime inat. Bütün yalnızlık nöbetleri bana yazılıyor. Gözlerimde dolaşırken acının kara bulutları.

Öyle pervasız bir hercaisin ki, ektiğim bütün hanımelleri ellerimde soluyor. Ben seni yüreğimde söndüremediğim bir kıvılcım gibi saklarken, kasıtlı olarak beni puslu bir geceye ihbar etmen bende ki yokluğunu onarır mı zannettin? Beni paçavra misali bırakırken gecenin nasır tutmuş saatlerine, ben sana yine içleniyorum.

Sevgi adına inşa edilen, bütün binalarda, masumluktan yapılan harcın çalındığı, gözlerin gözlerde laçkalaştığı mevsimlerde, güneşi saçlarına, ilk dördünü tenine, kâinattaki bütün güzellikleri dudağının ucuna sığdırabilme yetisi, senden başka kimde olabilir ki.

Yoksun şimdi; içimdeki paniği bir görsen. Her şey göçük altında kaldı. Göverttiğim mavi kantaronlarım üstüne ölü toprağı serpildi.

Yaralı bir kuş misali, can çekişiyorum. Çılgınca kanat çırpmalar, gökyüzüyle masum sevişmeler, uzaklaşan bir tren; kayboluyor gözlerimde.

Galiba ölüyorum, ama bu olmaz. Çünkü ben sondan bir önceki yaşama ve sevmeye hakkımı sende kullanmışım. En son yaşama ve sevmeye hakkımı sende kullanmak için.

HÜZNÜME YAĞAN KAR ÜMİD HARUN

Çekinme rüzgar gönlünce es
Bu kış gecesinde duvarlarıma
Nasıl olsa çağırarak ipekten ses
Savur soğuşunu yüzüme saçlarıma

Bir damla gözyaşı kadar hüznün
Sazın telinde eriyen türkü
Odamda küçülüp büyüyen yüzün
Bekleyeceksin umutlarının göğünü

Çekinme kar gönlünce yağ
Elbet sende de bulunur ilahi rahmet
Gençlik neşeme attığın bu ağ
Katişip acına açacak merhamet

Canım memleketimin bir ucunda
Geçitli şehrin algın soğuşunda
Tınısını arayan melodilerde yalnız
Anladım bakışlarına şimdi uzağız.

FELEK SENİN ELİNDEN AŞIK SAĞLAM

Boz bulanık sular gibi aktığım
Yüreğimi cayır cayır yaktığım
Yar yüzüne mayıl mayıl baktığım
Kader değil, felek senin elinden.

Gözlerimden kanlı yaşlar döktüğüm
Gül yerine ayırık otu söktüğüm
Her olur olmaza boyun büktüğüm
Talih değil, felek senin elinden.

Yusuf gibi zindanlarda kaldığım
Bahri gibi Ummanlara daldığım
Kerem gibi yâr yoluna yandığım
Kader değil, felek senin elinden.

Gazel gibi sararıp da solduğum
Saçlarımı birer birer yolduğum
En sonunda Aşık Sağlam olduğum
Talih değil, felek, senin elinden.

GİDERSEN EĞER YASİN KAYA

sen giderken ağlıyordu kapı,
ve matemini tutuyordu eşik.
söylenmemiş cümlelerin itiraf saati çalışıyordu.
ırgat bir yalnızlık göz kırptıyordu köşede,
zemheri mengeneyle nadasa bırakmak için yüreği.

gidersen eğer,
bu kente edeceğin bir veda olmamalı.

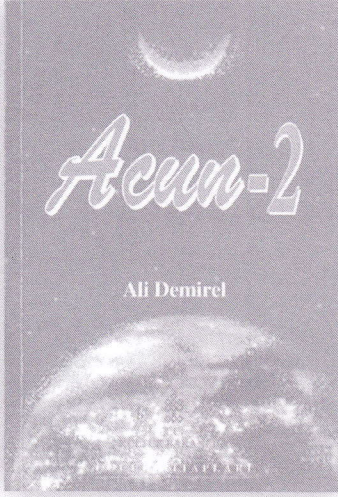
belki de töresi ydi sevmelerinin,
sonunda ifadesini almalıydı ayrılıklar.
kalmak mevsiminin son demindeydi ellerin,
gitmek ikliminin kuşları ispiyonlarken seni.

gidersen eğer,
bu yürek kapıyı arkandan çarpmamalı.

ve eğer gidersen,
bu aşka vereceğin hiçbir hesap,
hiçbir hesap kalmamalı

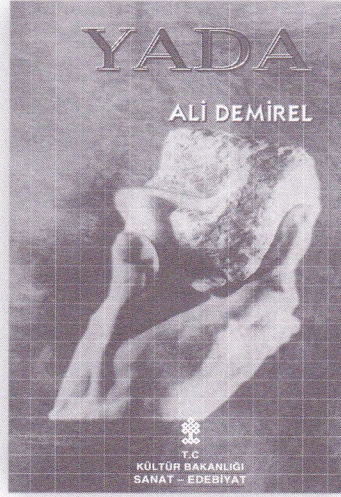
biliyorsun değil mi?
artık her bırakan biraz sen,
her bırakılan hep ben olurum.
kararın kesin mi?
bir daha danış gözlerine istersen.
al!
bu aşkın adisyonlarını da götür cebinde,
kapıdan bensiz bir suretin çıkmalı.
ve eğer gidersen bu aşka vereceğin
hiçbir hesap kalmamalı.

ACUN - 2

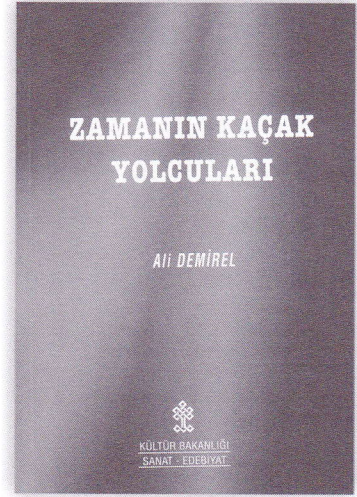
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

YADA

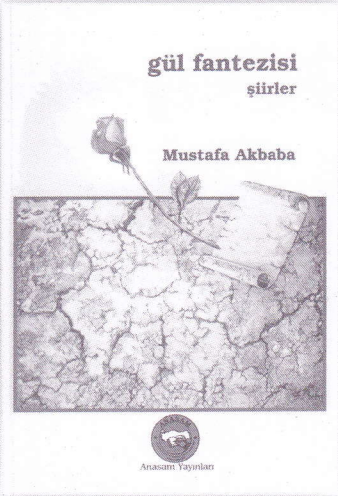
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

ZAMANIN KAÇAK YOLCULARI

Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

GÜL FANTEZİSİ

Mutafa AKBABA
Şiir
Anasam Yayınları

İKİ DAMLA YAŞ
BİRAZ TEBESSÜM

Mutafa AKBABA
Deneme
Kendi Yayını

ANDAÇ

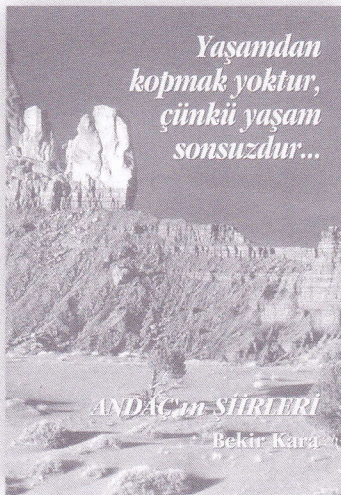
ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

ANDAÇ'IN ŞİİRLERİ

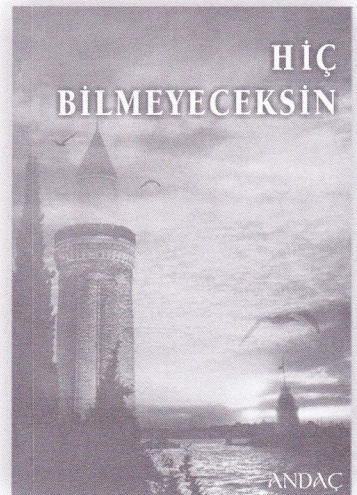
ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

ANDAÇ'IN ŞİİRLERİ

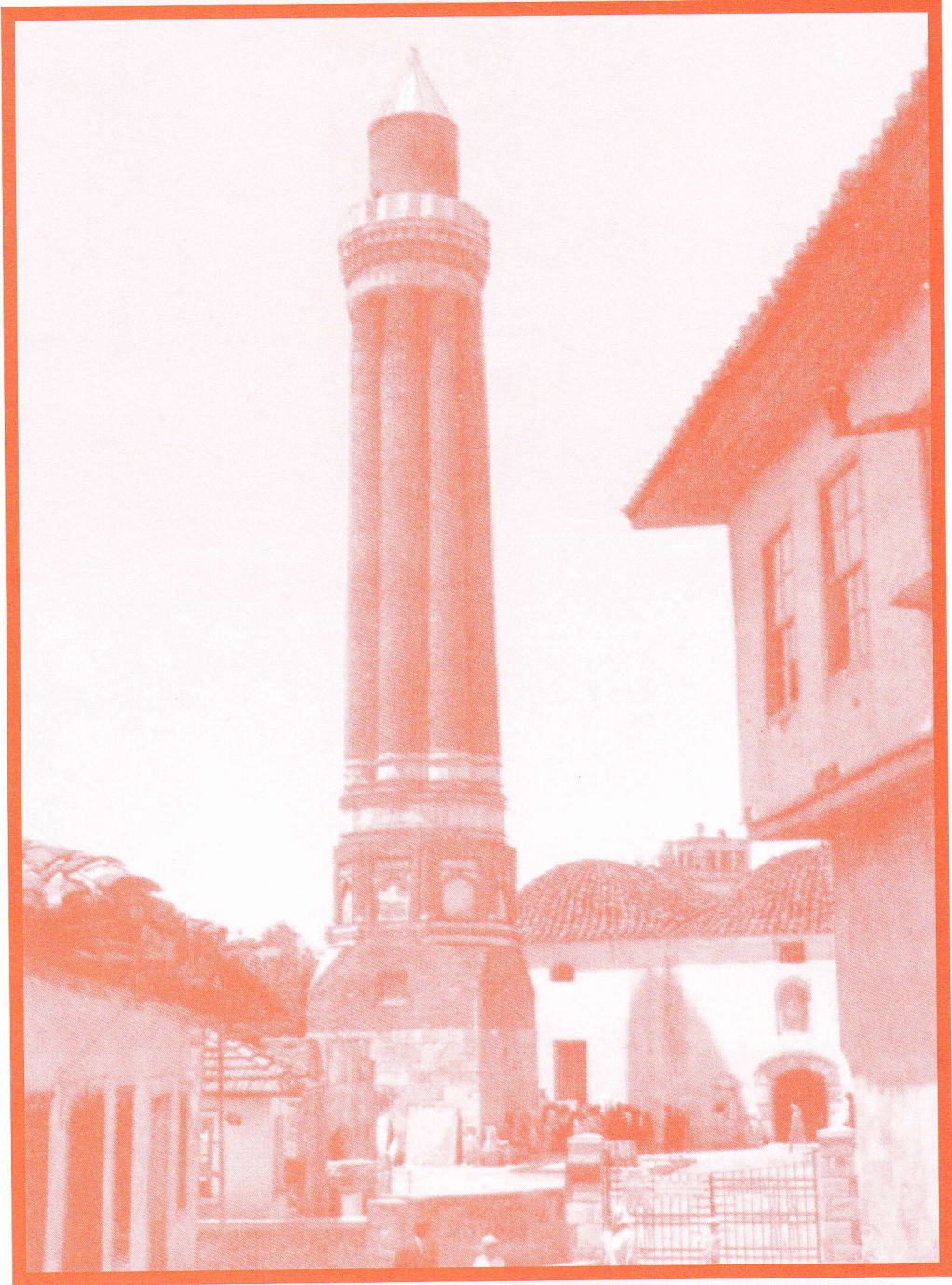

ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

HİÇ BİLMEMEYECESİN

ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

YİVLİ MİNARE
ALTMİŞLİ YILLARDA KALEİÇİ'NDEN BİR KESİT